

אני יודעת שמקומי עכשיו אתכם ועם החברים שלי במשק אך
לצערי קיבלי את ההודעה המזעזעת בזמן הטיול שלי
באוסטרליה.

רציתי שתדעו שאני משתתפת בצערכם ואיתכם בכאב. לא היה
לי כל מושג שמצבו התדרדר כל-כך.

אני מאד מאד מקוה שמאיר מצא את השקט שחיפש.
הוא היה חלק מאיתנו ותמיד יהיה.

מאיר,

לכתוב את שמך ולדעת שאתה לא איתנו, צורם כל כך. קשה לי
להתחיל לקלוט שאתה כבר לא תהיה כשאחזור הביתה. נשארו
לי כל כך הרבה זכרונות ממך - נסיעות לכנרת בימי שבת,
ריקודים בפאב, שיחות אל תוך הלילה, היינו יושבים יחד
שואלים שאלות ומנסים להשיב עליהם לפעמים בהצלחה
ולפעמים מגחכים, מושכים כתפיים ושולפים סיגרית
"נלסון". אתה חלק מזכרונות הילדות והבגרות שלי.

כשחזרת מאנגליה, ראיתי את הקושי שבך, את סימני השאלה
בעיניך ואת הכאב בחיוכך. כל כך קל להרגיש שהייתי
יכולה לעשות יותר לחבר, לעצור לרגע את המרוץ ולתת לך
יד.

ועכשיו, נשאר לי לזכור את הרגעים היפים שהיו לנו.

יהי זכרך ברוך.